

Bihotz ausartak

Liburuz, jostailuz eta barrez betetako etxe batean, bizi ziren Enok, hiru urteko mutil jakin-mindua, eta bere arreba txikia Daina, bi urte besterik ez zituela denak dantzan jartzen zituena bere urrats txiki eta alaiekin.

Enok eta Daina zeru bereko bi eguzki bezalakoak ziren: egunero jolasten zuten elkarrekin, noizean behin eztabaidatzen zuten, baina beti besarkada batekin adiskidetzen ziren. Istorioak, mokaduak eta baita jangelako mahaiaren azpian asmatutako sekretuak ere partekatzen zituzten.

Egun batean, koloretako errotuladoreekin margotzen ari zirela, amak oso gauza berezia esan zien:

“Ene txikiak, badakizue zer? Zuen lehengusua Eneko laster jaioko da. Oso txikia izango da, eta zoriontsu hazten lagun diezaiokezue”.

“Haur bat?” esan zuen Enokek. “Gustatzen zaizkit haurtxoak! Baina… asko negar egiten al dute?”

«Batzuetan bai», barre egin zuen bere amak, «baina irribarre egiten dute eta asko maitatuko zaituzte».

Dainak harrituta begiratu zuen eta bere pelutxezko animalia leunena bilatzera joan zen korrika.

«Hau gure lehengusuarentzat da. Ezin du lo egin hartz txikirik gabe!».

Gau hartan, Enokek leunki esan zuen, jada ohean:

«Ama, zer gertatzen da gure lehengusuak ez banau gustuko?».

Amak besarkatu eta esan zion:

«Oraindik ez daki, baina zu eta Daina lehengusu zaharragoak izatea opari bat izango da. Ez duzu perfektua izan beharrik, maitatu eta behar zaituenean hor egon behar duzu».

Egun hartatik aurrera, Enok eta Daina Enekori ongietorria emateko prestatzen hasi ziren. Kutxa sekretu bat egin zuten irakurtzeko ipuinekin, pelutxeekin eta etxera itzultzen zenerako manta batekin.

Eneko txikia jaio zenean, hodei-burko bat bezalakoa zen. Hain txikia, hain samurra, hain... berria. Enokek sofatik begiratu zion, hatza ahoan zuela.

“Hain hauskorra da...”

“Baina gaileta usaina du!” esan zuen Dainak barreka.

Hasieran ez zekiten nola jokatu harekin, baina laster gauza magikoak aurkitu zituzten: abesten ziotenean, Enekok negar egiteari uzten zion. Irribarre egiten ziotenean, hark ere irribarre egiten zion.

Arratsalde batean, parkean zeudela, Eneko soinu arraroak egiten hasi zen. Daina korrika joan zitzaion eta aurpegiak jarri zizkion, eta Enokek bere amak prestatutako biberoi bat eman zion. Eneko lasaitu egin zen.

“Ondo egin dugu!” esan zuen Enokek harro.

“Ausartak gara!” gaineratu zuen Dainak, besoak altxatuz.

Aitak, dena ikusi zuenak, haien ondoan eseri eta esan zuen:

“Ikusi? Hau maitasuna da. Eskatu gabe laguntzea da. Txikiak helduak behar dituenean hor egotea da”.

Enokek eta Dainak elkarri begiratu zioten. Jada ez ziren anai-arrebak bakarrik: orain lehengusu zaharragoak ere baziren, Eneko txikiaren babesleak. Eta une hartan, jakin zuten familiak sendo hazten direla denek elkar babesten, zaintzen eta maitatzen dutenean.

Egun hartatik aurrera, hiru haurrak maitasunez, konplizitatez eta besarkadaz inguratuta hazi ziren. Enekok bi babesle ausart izan zituen, eta Enokek eta Dainak ikasi zuten zaintzea maitatzeko modu ederra dela.